

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

*Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίον καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντες.

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΣ

«Κατὰ τοὺς αἰσίως λήξαντας πολέμους παρουσιάσθη μεγάλη καὶ καταφανὴς δυσαναλογία: «Ρύαξ χρυσοῦ παραπλεύρως ποταμοῦ αἵματος»»

Βαθεῖαν καὶ ἀπρόοπτον παρήγαγεν αἴσθησιν παρὰ τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ καὶ παρὰ ταῖς ἄλλαις, εἰς ἃς ὁ ἀντηχήσῃ διὰ τοῦ τύπου, ἡ δῆλωσις αὕτη, ἡ ἀποτελοῦσα τὸ πόρισμα διαλέξεως περὶ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐθνικῆς γενναιοφροσύνης, τοσοῦτο δὲ μᾶλλον καθόσον αὕτη προήρχετο ἐκ προσώπου* εὐρισκομένου εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ κάλλιον παντὸς ἄλλου καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς τε προελεύσεως καὶ τοῦ ὄγκου τῶν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἀναγκῶν πανελληνίων ἐράνων.

Τὸν ποταμὸν τοῦ αἵματος τὸν εἶδον καὶ τὸν ἡσθάνθησαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον πάντες οἱ Ἕλληνες. Καὶ παρὰ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν τιμὴν, ἥτις χάριν αὐτοῦ ὁ ἀπονέμεται εἰς τὰς τόσας ἀπορραπισθείσας οἰκογενείας, τὸν ποταμὸν αὐτὸν τὸν κυλίωντα μετὰ τῶν ρείθρων του τόσας προφιλεστάτας ὑπάρξεις θὰ τὸν βλέπουν ἐφ' ὅρου ζωῆς, ζωντανὸν καὶ ἀχνίζοντα, μαυροφόροι μητέρες καὶ σύζυγοι καὶ ἀδελφαὶ καὶ ὄρφανά.

Τὸν ποταμὸν τοῦ αἵματος τὸν ἡσθάνθησαν καὶ θὰ τὸν ἐνθυμοῦνται ἐπίσης μετ' ἀνεκλαλήτου δέους πάντες ἐκεῖνοι ὅσοι τὸν εἶδον ἐξαφνικὰ καὶ ραγδαίως ἐπερχόμενον καὶ παρασύροντα πολυμήχανα σχέδια καὶ βλέψεις ἀνοσίους, καταρρίπτοντα τείχη αἰωνόβια, θρυμματίζοντα θρόνους, οὓς ἀπὸ χρόνων ἐσφυρηλάτει ἡ ἀδικία τῶν ἰσχυρῶν.

Ἀλλὰ ὁ ρύαξ τοῦ χρυσοῦ παρ' ὅλην τὴν στιγμαίαν λάμψιν του εἰς οὐδένα ὁ ἀφήσῃ ἀνεξαλείπτους ἀναμνήσεις, διότι παρὰ τὴν στίλβουσιν δίνην του ἐλάχιστα ἐπαρουσίασε τὰ βάθη τῆς θυσίας. Συγκινητικαὶ βεβαίως ὑπῆρξαν αἱ λεπτομέρειαι τῶν αἰσθηματικῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες συνώδευσαν τὰς πλείστας τῶν εἰς χρυσὸν προσφορῶν. Συγκινητικαὶ ὅσον τὰ εὐχαριστήρια καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἐκείνων, ὧν ὁ χρυσὸς ρύαξ ἀνεκούφισε τὰς στερήσεις καὶ ἐπράυνε τοὺς πόνους τῶν πληγῶν.

Ἀλλὰ ἐνῶ τὸν ἕνα—τὸν ποταμὸν μάλιστα—ἐσχημάτισαν πηγὰ καὶ κρουνοὶ ὑπερτάτων θυσιῶν, εἰς τὸν ἄλλον, τὸν ρύακα, μάτην ἠλπίσαμεν ἀνάλογον ὑπερεκχείλισιν τῆς πληρώσεως τὰς Ἑλληνικὰς καρδίας αὐταπαρνήσεως καὶ γενναιοφροσύνης.

* Τοῦ κ. Ι. Μ. Δαμβέργη.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ ἐνδεκάτη

(Λουκ. ιδ, 16—24).

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην¹ Ἀνθρώπος τις ἐποίησε² δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δεῖπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις. Ἐρχεσθε, ὅτι ἦδη ἔτοιμα ἐστὶ πάντα. Καὶ ἤρξαντο³ ἀπὸ μιᾶς⁴ παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ. Ἀγρόν ἡγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε. Ζεύγη βοῶν ἡγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε. Γυναικα ἔγνημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος ἀνήγγειλε τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης, εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ. Ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ρύμας⁵ τῆς πόλεως καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ⁶ ἀναλήρους καὶ τυφλοὺς καὶ χωλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος, Κύριε γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δούλον. Ἐξελθε εἰς τὰς⁷ ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς⁸, καὶ⁹ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν ἵνα¹⁰ γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν¹¹ ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου. Πολλοὶ μὲν γὰρ εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Σημειώσεις.

1) Ἀνθρώπος τις=ὁ Ματθαῖος ἔχει βασιλεὺς. 2) Δεῖπνον μέγα, ὁ Ματθαῖος γενικώτερον ἀναφέρει γάμους. 3) Ἀπὸ μιᾶς=ἀπὸ μιᾶς προσκλήσεως=εὐθὺς μετὰ τὴν πρόσκλησιν. 4) Παραιτεῖσθαι ν' ἀποφεύγῃ. 5) Ρύμας στενωπούς. 6) Ἀναλήρους=μισερους. 7) Εἰς τὰς ὁδοὺς=τὰς ἔξω τῆς πόλεως μεγάλας ὁδοὺς. 8) Φραγμοὺς=μάνδρας ἢ φράκτας ἐντὸς τῶν ὁποίων συνήθως ἠλλίζοντο οἱ ταξειδιῶται. 9) Ἀνάγκασον=παῖσον διὰ τοῦ λόγου καὶ ἀνάγκασον δι' αὐτοῦ. 10) ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου=ἵνα πάντες μετάρχωσι τῆς βασιλείας μου. 11) Οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν=τὸ ὅδε ἵπνον=Κλητὴς λαὸς τοῦ Θεοῦ ἦτο ὁ Ἰουδαϊκός· ἀλλ' αὐτὸς φιλήσας τὸν κόσμον μᾶλλον καὶ τὰ τούτου ἀγαθὰ περιεφρόνησε τὸ κήρυγμα καὶ ἐξέβρισε τὸν κηρύττοντα, δι' αὐτὸ ἀπεχενόυται ἀπὸ τοῦ δεῖπνου ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ἐκ τῆς πρὸς Κολοσσαεῖς Γ'. ἐπιστολῆς 4—12.

Βάσις τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἶναι ἡ διὰ τοῦ Χριστοῦ δοθεῖσα σωτηρία καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς σωτηρίας ταύτης ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς πίστεως εἰς αὐτόν καὶ τῆς ἀναγεννήσεως ἢ τῆς ἀνακαινίσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἡ μὲν σωτηρία δὲν ἐξηγήθη ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν

ἀνθρώπων ὡς πλειστάκις ὁ ἀπόστολος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ ἀποδεικνύει· ἡ ἀναγέννησις ὅμως τοῦτέστιν ἡ ἀποδοχή τῆς σωτηρίας ταύτης τότε μόνον συντελεῖται παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὅταν οὗτος ἀρνηθῇ τὴν φλυσιότητα καὶ ἐνδυσθῇ τὸν νέον ἄνθρωπον. Περὶ τοῦτου δὲ ὅσον ἀριστα πραγματεύεται ὁ Ἀπόστολος ἐν τῇ αὐρίον ἀναγνωσθησομένῃ περικοπῇ τῆς πρὸς Κολοσσαεὶς ἐπιστολῆς.

Ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξαιρεῖ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δύξαν τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν παρὰ τῷ Χριστῷ, δίδει ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πῶς θὰ δύνηται νὰ ἀποκτήσῃ τοιαύτην δόξαν καὶ νὰ ἀνακαινίσωσιν ἑαυτοὺς. «Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία.» Μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς λέγων ὁ Ἀπόστολος ἐννοεῖ τὰ γήινα πάθη, ἅτινα ὅταν κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀποβαίνουσιν ἀναπόσπαστα ἀπ' αὐτοῦ, ὅσον εἶναι ἀναπόσπαστα καὶ τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματός του. Τὰ γήινα λοιπὸν ταῦτα πάθη ὀφείλομεν νὰ καταστήσωμεν νεκρά νὰ καταπνίξωμεν τοῦτέστιν πᾶσαν δύναμιν καὶ ἰσχύιν αὐτῶν. Τοιαῦτα δὲ εἶναι ἡ πορνεία, καὶ ἡ μοιχεία, ἡ ἀκαθαρσία, πᾶσα δολιχὴ παρὰ νόμον μίσις, πᾶν πάθος καὶ ἐπιθυμία κακὴ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀφῇ νὰ περιπέσῃ εἰς τοιαύτα αἰσχρὰ ἔργα ἀποκτινύεται καὶ, κυλινδούμενος εἰς τοιοῦτον βόρβορον, καθίσταται ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν ἐνέργειαν. Εἰς τὰς κακίας δὲ ταύτας καταλέγει καὶ τὴν πλεονεξίαν, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς εἰδωλολατρείαν. Καὶ ἀληθῶς ἡ ὑπερμετρία σπουδῆς πρὸς ἀπόκτησιν πλούτου, πλὴν τῶν ἀπαισίων ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἐπιφέρει, ἀποβαίνει τοιοῦτον τυφλὴ ὥστε μεταβάλλεται εἰς ἀγάπην καὶ λατρείαν τοῦ πλούτου· τί δὲ ἄλλο εἶναι ἡ εἰδωλολατρεία ἢ λατρεία ὑλικῶν ἀντικειμένων, οἷος ὁ πλοῦτος; ἡ πλεονεξία αὕτη καθιστᾷ ἀνάληγον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς δυστυχίας τοῦ πλοῦτος καὶ πᾶν φιλόφρονον αἰσθημα καταπνίγει. Διὰ τοῦτο ἐπάγεται ὁ Ἀπόστολος ὅτι ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπέρχεται ἐπὶ τῶν ἐχόντων τοιαύτας κακίας. «Νυνὶ δὲ ἀποθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὁργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν» Ἀποδιώξατε ἀφ' ὑμῶν ὁργὴν καὶ θυμὸν προκαλοῦντα κακίαν μίσος καὶ ἐκδίκησιν καὶ τὰ τοιαῦτα· εἴτε πρὸς τὸν Θεὸν εἴτε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος, ρυπαίνουσιν αὐτό. Ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.» Διὰ τῶν φράσεων «παλαιὸς ἄνθρωπος» καὶ νέος ἄνθρωπος καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς Ἐφεσίους ἐπιστολῇ καὶ ἄλλαχού δηλοῖ ὁ Παῦλος τὴν διεφθαρμένην προαίρεσιν τοῦ κατὰ Χριστὸν βίου. Εἰπὼν δὲ ἀνωτέρω καθ' ἑκάστα τὰ πάθη καὶ τὰς κακίας ἡδὴ ἵνα μὴ μακρογορῇ λέγει συλλήδην: Καταλείψατε τὸν διεφθαρμένον βίον καὶ ζήσατε πλέον ὡς ἀρμόζει εἰς τοὺς διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀναγεννηθέντας «κατ' ἐπίγνωσιν» ἀναγνωρίζοντες τοῦτέστιν ὅτι διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἐνηνθρώπησε καὶ ἐσταυρώθη.

Ἡ κοσμοσωτήριος αὕτη διδασκαλία εἶναι ἡ μόνη δυνατὴ ἵνα καθοδηγήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἀποτελουμένην ἐκ διαφόρων στοιχείων, ἅτινα μισοῦσιν ἄλληλα μὴ κατανοήσαντα καὶ μὴ ἀποδεχθέντα τὰ θεῖα ταῦτα παραγγέλματα. Ὅταν οἱ διάφοροι λαοὶ τῆς γῆς ἀναγνωρίσωσιν ἄλλήλους ἴσους ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς ὡς ἐν τῇ παρούσῃ περικοπῇ λέγεται αὐκὴν ἐν Ἑλλήν καὶ Ἰουδαίους, βάρβαρους, Σκύθους, δούλους, ἐλεύθερους· τότε ἡ κοινωνία θὰ ἀπαρτίσῃ μίαν μόνην εἰρηνικὴν οἰκογένειαν, ἥς πατὴρ εἶναι ὁ ζωοδότης Θεός.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΓΙΩΤΗΣ

Ἀκούθηκα πολὺ ταχιά ὁ μαῦρος ἀπ' τὸν ὕπν. Παίρνω νερὸ καὶ νίδομαι, φορῶ καὶ τάρματά μου. Καὶ πῆρα δίπλα τὰ βουνὰ δίπλα τὰ κορφοβούνια. Ἀκούω τὰ πύκνα ποῦ βροντοῦν καὶ αἰεὶς δεξιᾶς ποῦ τρίζουν, καὶ τὰ γιγάντια τῶν κλεφτῶν ποῦ κλαῖν' τὸν καπετάνο. Ἀκούω ποῦ βόγγας κ' ἔλεγεν ὁ Γιώτης ὁ Μπαρτζόκας: —Ποῦστε, παιδιά; δὲν φαίνεται τρεῖς μέραις καὶ τρεῖς νύχταις, ἔλατε νὰ με βγάλετε ἐπὶ τὰ πικρὰ λαγκάδια, τί ἐδῶ οἱ λῦκοι ἐξέμε φᾶν, τ' ἀκούδια θὰ με πνίξουν. Γιὰ πιάστε με νὰ σκωθῶ καὶ θάλατμε νὰ κάτσω, φέρετε μου καὶ τὸν ταμπουρά πικρὰ νὰ τὸν λαλήσω, νὰ τὸν λαλήσω καὶ νὰ εἰπῶ τὸ μαῦρό μου τραγούδι. Μουστάκι μου κατὰμαυρο καὶ φρύδια μου μεγάλα καὶ σὺ τσαμπᾶ περήφανε ποῦ φτάνεις ὡς τὴν πλάτη, θε νὰ σὰς φάῃ ἡ μαύρη γῆ, θὰ λυώσετε ἐτὸ χῶμα! Κλάψτε με, παλληκάρια μου, πικρά, καὶ σὺν πεθάνῳ ἔδῳ νὰ μὴ με θάψετε ἐτὸν ἔρημο τὸ λόγκο, Μὲν νὰ με βάζετε ψηλά, σὲ μιά ψηλὴ ραχούλα, καὶ μνημα νὰ μοῦ φτιάσετε νᾶναι πλατὺ, μεγάλο, νὰ στέκω ὀρθὸς νὰ πολεμῶ καὶ δίπλα νὰ γιομίζω. Καὶ ἐτὴ δεξιὰ μου τῇ μεριὰ ν' ἀρῇστε παραθύρι, νὰ κρούῃ ὁ ἥλιος τὸ ταχύ, τῇ νύχτῃ τὸ φεγγάρι, νὰ βλέπω ποτ' εἶν' ἀνοιξὶ καὶ πότε καλοκαίρι, Ν' ἀκούω τ' ἀηδονία νὰ λαλοῦν, τοὺς σταυραετοὺς νὰ σκούζουν Κι' ὄντας οἱ κλεφταὶς θὰ περνοῦν νὰ με καλημερίζουν.

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Α'

Κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ λήγοντος ἔτους συνήλθεν εἰς Νυρεμβέργην ἐκ πάσης τῆς Γερμανίας τὸ 46ον συνέδριον τῶν ἀνθρωπολόγων. Τὰς συνεδριάξεις αὐτοῦ ἠνείχε διὰ λόγου ἀξιωματικὸν τοῦ ἐν Βερολίῳ καθηγητῆς τῆς ἀνθρωπολογίας Φηλξί von Luschan, ἐξέθηκε δ' ἐν αὐτῷ ἀληθείας, αἰτινὲς ἀναγκαζομένης νὰ γνωσθῶσι καὶ παρ' ἡμῖν.

Τὸ ζήτημα, εἶπε, τῆς ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τοῦ τεχνικοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων δὲν εἶναι νέον. Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ὁ Πολύβιος περιέγραψε καὶ ἐχαρακτήρισεν αὐτὸ τοσοῦτον ἐξαισίως, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ποτέ: (ΑΖ', 4) «Οὕτως ἐπέσχεον ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἀπαιδία καὶ συλλήδην ὀλιγανθρωπία, δι' ἣν αἱ πόλεις ἠρμώθησαν καὶ ἀφορίαν εἶναι συνέβαινε, καίπερ οὔτε πολέμων συνεχῶν ἐσχηκῶν ἡμᾶς οὔτε λοιμικῶν περιστάσεων... τῶν γὰρ ἀνθρώπων εἰς ἀλάζονειαν καὶ φιλοχρημοσύνην, ἐπὶ δὲ καὶ ραθυμίαν ἐκτετραμμένων καὶ μὴ βουλομένων μήτε γαμεῖν μήτ' ἀν γήμῳσι τὰ γινόμενα τέκνα τρέφειν, ἀλλὰ μόλις ἐν τῶν πλείστων ἡ δύο χάριν τοῦ πλούσιου τούτους καταλιπεῖν καὶ σπαταλῶντας θρεῖσαι, ταχέως ἔλαθε τὸ κακὸν αὐξηθῆναι. Καὶ γὰρ ἐνός ὄντος ἡ δυσίαν, εἰ τούτων τὸν μὲν πόλεμος ἡ νόσος ἐνστάσα παρείλετο, δῆλον ὡς ἀνάγκη καταλείπεσθαι τὰς οἰκίσεις ἐρήμους, καὶ καθάπερ ἐπὶ τῶν μεισθῶν τὰ σμήνη, τὸν αὐτὸν τρόπον κατὰ βραχὺ τὰς πόλεις ἀπορουμένας ἀδυνατεῖν».

Παρὰ τοῖς Γερμανοῖς μαρτυρεῖ ὁ Τάκτις βραδύτερον ὅτι ἐθεωρεῖτο κακουργημα ὁ περιορισμὸς τῶν γεννήσεων, καθ' ὃν χρόνον ὁ Κάιζαρ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες Αὐγουστος, Νέρβας, Τραϊανὸς καὶ Ἀδριανὸς ἠγωνίζοντο, ματαίως, διὰ βραδείων νὰ υποστηρίξωσι παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὴν πολυτελίαν. Πραγματικῶς δὲ διὰ τὴν ὀλιγοτελίαν τῶν λαῶν τούτων παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς καὶ Ῥωμαϊκὸς πολιτισμὸς συνετρίβη ὑπὸ τῶν ἀπὸ βορρᾶς κατερχομένων βαρβάρων. Εἶναι, ὡς φαίνεται, ἡ τεχνικὴ μείωσις τῶν τέκνων λυπηρὸν ἀποτέλεσμα πολιτικῆς καταστάσεως, ἀλλὰ δύναται νὰ

θεραπευθῇ, ὅπως καὶ ἄλλα νοσήματα παρομοίως καταστάσεως. Ἀνεγκὴ δὲ νὰ δηλωθῇ καὶ ἐξαρκῇ ὅτι, ἀν τὸ κακὸν τοῦτο μείνῃ ἀθεράπευτον, ταχύτερον ἢ βραδύτερον θὰ ὁδηγήσῃ εἰς αὐτοκτονίαν τοῦ ἔθνους, καὶ δι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἡ διὰ πάντας μέσου καταπολέμησις αὐτοῦ. Ἰδὼν ὅτι τὸ σύστημα τοῦ νὰ ἔχῃ ἐκάστη οἰκογένεια δύο μόνον τέκνα, ἠνάγκασε τοὺς Γάλλους νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν τριετὴ στρατιωτικὴν θητείαν. Μεγάλῃ δὲ καὶ ἀναντίλεκτος ἐπιστημονικὴ αὐθεντία, ὁ Λακοσσάνης ἐν Λυῶν, ἀναβιβάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἔτος ἐγκληματατικῶν ἐκτρώσεων εἰς 500,000· ὑπάρχουσι δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Γερμανίᾳ ἰατροὶ οἱ ὅποιοι δὲν παραδίδονται πολὺ μικρότερον ἀριθμὸν τούτου παρομοίον ἐκτρώσεων διὰ τὴν Γερμανίαν. Καὶ τὸ κακὸν ἐξαπλοῦται ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ κώμας. Ἐὰν δὲ ἐξακολούθησῃ ἡ κατ' ἔτος παρατηρούμενη ἐλάττωσις τῶν γεννήσεων παρ' ἡμῖν, κατ' ἀνάγκην μέλλομεν χάριν τῆς ἀσφαλείας, τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς τοῦ ἔθνους ἡμῶν νὰ παρατείνωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν χρόνον τῆς στρατιωτικῆς θητείας.

Ἐν τῇ ἐλαττώσει ταύτῃ τῶν γεννήσεων καὶ οὐχὶ ἐν τῇ μεγάλῃ μᾶλῃ τῶν ἐργατῶν εἰς τὰ βιομηχανικὰ κέντρα καίεται ὁ μέγιστος ἡμῶν κίνδυνος. Διότι ὑπάρχουσι καὶ ἐδῶ ψευδοποστοὶ κηρύττοντες ὅτι ἡ ἀρίστη καὶ ἡ μόνη ἐπιθυμητὴ κατὰστάσις διὰ τὸν ἐργάτην εἶναι ἡ μικροσκοπικὴ οἰκογένεια ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀτόμων. Ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι ἡ φυσικὴ νοσημοσύνη καὶ ἡ ὑγιὴς διάνοια τῶν ἐργατῶν μας θὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς ταχέως εἰς τὸ νὰ νοήσωσι πόσον μεγάλην καὶ διαρκὴ δύναμιν ἔχει καὶ δι' αὐτοὺς πολυμελὲς οἰκογένεια καὶ πολυάριθμοι ἀπόγονοι. Σιβαρὰ καὶ ἐπικίνδυνος θὰ εἶναι ἡ θέσις ἡμῶν, ἐὰν ἡ ἀσθένεια αὕτη ἐξαπλωθῇ καὶ εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν καὶ μέλιστα ἐν μεγάλῳ μέτρῳ, θὰ λάβῃ δὲ ἡ χώρα τὸ μόνυσμα τοῦτο παρὰ τῶν εὐπορωτέων τάξεων, αἱ ὁποῖαι ἀκριβῶς θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναθρέψωσι τὰ περισσώτερα τέκνα. Λοιπὸν ἐπὶ τούτους πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ ζητήσωμεν νὰ ἐπιδράσωμεν, ἵνα ἐμποδίσωμεν ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀναχατίσωμεν τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ ἔθνους. Πάντες δὲ οἱ πολιτικοὶ λογιζόμενοι ὀφείλουσι νὰ μὴ λησμονοῦν ὅτι οἱ μεγάλοι κοινωνικοὶ καὶ ἐθνικοὶ ἀγῶνες τοῦ μέλλοντος ἀναγκαιῶς θὰ διεξαχθῶν διὰ τῆς συζυγικῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς δύναμις τῶν Ἀσιατῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπειλοῦν τὴν Εὐρώπην, ἔχει τὰς ρίζας αὐτῆς εἰς τὴν πολυτελίαν. Ταῦτα ὁ πολὺς Γερμανὸς καθηγητὴς εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ ἴδωμεν πόσον ταῦτα ἐφαρμύζονται ἐφ' ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

I'

Ἡ βαρβαρότης—οἱ Γότθοι, οἱ Βούλγαροι, οἱ Νορμαννοί, οἱ Λομβαρδοί¹, οἱ Τούρκοι—λαίλαψ ἀνασπῶσα προορίζουσα τὰς δρῆς, ἐκρήμινε τὰ τείχη τῆς Πέλλας καὶ τὰν ἀκρόπολιν καὶ τὰλλα μνημεῖα ἐπὶ τῶν συντριμμάτων δὲ ἡ Ἑλληνὶς γῆ ἐκύλισεν ἀπὸ τῶν ὀρέων τὸ ἡγασμένον χῶμα τῆς καὶ ἐκάλυψε φιλόστοργος τὰ λείψανα πεφλημένου νεκροῦ, ὥς ἡ πατρίς ἡ Ἑλληνικὴ μετὰ τὴν σκαπάνην τῆς ἐλευθερίας ἐκχώσῃ αὐτὰ καὶ, ἀφ' οὗ μετὰ νεκτάρων οἶνον καὶ μεμύρα λούσῃ, ἐκθέσῃ αὐτὰ εἰς τὴν χρυσὴν προθήκην τοῦ πολιτισμοῦ.

Μόνον τύμβοι τινὲς πυκνότεροι αἰρῶνται ἐκεῖ περιτοιχίζοντες τὸν ἱερὸν χῶρον ἀκλόνητον κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας ὡς οἱ σωματοφύλακες περὶ τὸν Ἀλέξανδρον κατὰ τὴν μάχην τῶν Γαυγαμήλων.

(1) Οἱ Νορμαννοὶ ἐπὶ Ροβέρτου τοῦ Γουίσκελδου καὶ ἐπὶ Γουλιέλμου τοῦ κυριεύσαντος τὴν Θεσσαλονίκην, οἱ Λομβαρδοὶ ἐπὶ Βομφατίου τοῦ Μομφερρατικοῦ.

Μεγαλεῖοι, αἰρόμενοί, παρίστανται εἰς τὴν φαντασίαν, ὡς οἱ σοφῶς καὶ ἡρώδεις βασιλεύσαντες τῆς χώρας. Αὐτοὶ ἐκεῖ ὁ πρῶτος τύμβος ὁ Ἡρακλείδης εἶναι Κάρανος ὁ γνώριμος καὶ ὑπὸ τὸν ὄνομα Περδίκκας. Ἀπόγονος τοῦ ἐν Ἀργεὶ βασιλεύσαντος Τημένου, ἦλθεν φύγας εἰς Μακεδονίαν τοὺς δύο πρεσβυτέρους ἀδελφοὺς Γαυζάνην καὶ Ἀέροπον ἔχων ἀκολουθοῦντας. Βίος πρωτογενὴς ἐστὶ· ὅπως λοιπὸν ὁ Ἀπόλλων φυγὰς ἐκ τοῦρανοῦ ἐποίμανε τοῦ Λαομέδοντος τὰς ἀγέλας ἐν Τροίᾳ, οὕτω καὶ οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι, ἀγνοοῦμενοι ἐπὶ ἡσάν βασιλικὴν γένους, ὡς ποιμένες ἦλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐν Ἐδέσῃ Ἀσπίδου ἡγεμόνος τῆς χώρας. Ἦγινοντο τίνες ἦσαν καὶ ἴτως περιεφρονούντο, ἀλλ' ἡ θεότης ἀνοίγει τὰς ὁδοὺς τοῦ μεγαλείου εἰς τὴν ἀρετὴν, καταπέμπει δὲ πολλὰς καὶ σημεῖα διὰ τοὺς τυφλοὺς ἔχοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς. Οὕτως ἡ βασιλίσσα παρστήρησεν ὅτι ὁ ἄρτος, ὃν ἐξοργαζέτο διὰ τὸν Περδίκκην, ἐν ᾧ ἐκδοτέτο ἴσος πρὸς τὸν ἄρτον τῶν ἄλλων, μετὰ τὴν ἐψησιν ἐρίνετο διπλάσιος τῶν λοιπῶν. Ἐπειδὴ δ' ἐξηγήθη ὑπὸ τῶν μάντεων τοῦτο ὅτι προσημαινει κράτος καὶ ἰσχύιν διὰ τὸν νεανίαν ὁ βασιλεὺς ἀπεδίωξε τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ, βλαφθεὶς τὰς φρένας ὑπὸ τοῦ θεοῦ (θεοδολαβείης), εἶπε πρὸς αὐτοὺς ἀπαιτοῦντας τοὺς μισθοὺς τῶν· «ἐγὼ μισθὸν εἰς ἡμᾶς δίδω τὸν ἥλιον τοῦτον» καὶ ἐδείξε αὐτὸν διὰ τῆς εὐρείας καπνοδόχου εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνάκτορον εἰς πυκνὴν δέσμη. Ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὁ Γαυζάνης καὶ ὁ Ἀέροπος ἔμενον ἐκπληκτοὶ πρὸ τῆς ἀναισχυρῶντος ἀδικίας, ἀλλ' ὁ Περδίκκας, ὁ Κάρανος (= ἡγεμονικός), ἐξαγαγὼν τὴν μάχαιραν ἐχάραξε κύκλον, ὅπου ὁ ἥλιος ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ὑστερον ἀνοίξας τὸν κόλπον τοῦ ἔλαβε τρεῖς διὰ τοῦ κοίλου τῆς χειρὸς καὶ ἐρρίψε τὸν ἥλιον ἐντὸς τοῦ κόλπου· ἀπῆλθε δὲ μετὰ τῶν ἀδελφῶν. Καὶ ἐταράχθη μὲν πάλιν ἐκ τούτου, διδασχθεὶς ὑπὸ τινος τῶν περὶ αὐτὸν σοφῶν ὁ βασιλεὺς, καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς, ἀλλὰ ποταμός, ὃν διῆλθον, ἔσωσεν, ὅπως τοὺς Ἐβραίους διελθόντας τὴν Ἐρυθρὰν, ἀδιάβατος γενόμενος πρὸ τῶν διωκτῶν. Ὁ Θεὸς ἐρχεται πρόθυμος παραστάτης εἰς τοὺς θαρσαλέους, ὅταν θεράποντες εἶναι τῆς ἀρετῆς κατὰ τῶν ἀγροίκων καὶ ἀδίκων. Ὁ Κάρανος συνήγαγε περὶ αὐτὸν ἀνδρείους καὶ πολυητίας Μακεδόνας, ἴσως δὲ καὶ Ἠπειρώτας καὶ Θεσσαλοὺς, καὶ ἀπὸ τοῦ Βερμίου ὄρους ὁρμῶν κατέβαλε τὸν ἀρχαῖον Ἀσπίον βασιλέα τῆς χώρας καὶ κατέστησε τὴν ἐξ ἐμοῦ βασιλείαν τῶν Ἡρακλείδων ἐν τῇ Μακεδονίᾳ.

Ὁ ἄλλος παρ' αὐτὸν τύμβος Ἀλέξανδρος ὁ Ἀμύντου εἶναι, ὁ πρῶτος τῶνομα τοῦτο τὸ περιλαμπερὸν φέρων τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, ὁ ἀποδείξας πρὸς τοὺς Ἑλληνοδίκας τὴν ἐξ Ἀργεὺς τῆς Πελοποννήσου¹ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους καταγωγὴν αὐτοῦ καὶ ἀγωνισθεὶς δι' ἄρματος ἐν Ὀλυμπίᾳ², ὁ διαθυρηθεὶς διὰ τὰ Ἑλληνικώτατα συναίσθημα αὐτοῦ κατὰ τὸν περσικὸν πόλεμον, μάλιστα ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου ἀπερὶ μέσας νύκτας, ἵππον ἔχων, ἀτρέμα προσήγγισεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων καὶ συναντήσας τὰς προφυλάκας παρήγγειλε νὰ προσέλθῃ πρὸς αὐτὸν Ἀριστείδης ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς ὃν ἐλθόντα εἶπεν. Εἰμὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν· ἐρχομαι δὲ τὸν μέγιστον κίνδυνον ἀναλαβάνων ἐξ ἀγάπης πρὸς ὑμᾶς. Ἴνα μὴ ἐκπλαγῆτε δ' ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐπιθέσεως καὶ ἀγωνισθῆτε χειρότερον, σοῦ ἀναγγέλω ὅτι

(1) Ἄργος ἦτο καὶ ἐν τῇ Ὀρεστίδῃ τῆς Μακεδονίας.

(2) Πλὴν τῆς ἐξ Ἡρακλέους καταγωγῆς ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὴν ἐθνικὴν συνειδήσιν, ἥτις ἔλεγεν Ἑλλήνας τοὺς Μακεδόνας. Ὁ Αἰσχύλος (Ἰων. 250—260) εἰσάγει τὸν βασιλέα τοῦ Ἀργεὺς λέγοντα· εἰμὶ ταύτης ἐδῶ τῆς γῆς ἀρχηγέτης, ὁ Πελαγός· ἐξ ἐμοῦ δ' ὀνομάζεται τὸ γένος ὅπερ τὴν χώραν ταύτην καρποῦται· καὶ ταύτης τῆς ἐκτάσεως δι' ἧς ὁ Στρυμὼν ρεῖει εἰμὶ κύριος καὶ τὰ ἐπὶ κείνῃ τῆς Πίνδου πλησίον τῶν Παϊώνων.

αὔριον ὁ Μαρδόνιος θά ἐπιτεθῇ καθ' ὑμῶν. Ἀλέξανδρος ὁ Α' εἶναι ὁ ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν τᾶς τοῦ ἡγεμόνας τῶν Λυγκηστῶν, τῶν Ὀρεστῶν, τῶν Παίωνων, τῶν Τυμφαίων καὶ τοῦ λαοῦ αὐτῶν, συγγενεῖς ὄντας τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς ἄλλης Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ὁ περαιτέρω τύμβος ὁ Ἀρχελαός ἐστίν, ὁ κραταιώσας ὑπὲρ πάντας τοὺς πρότερον ὀκτῶ πρὸ αὐτοῦ βασιλεῖς τὴν πολιτικὴν ἀκμὴν τῆς Μακεδονίας, θέσας δὲ καὶ καλλύνας τὴν φαινήν κρηπίδα τῶν πνευματικῶν σπουδῶν, καὶ αὐτὸς πεπαιδευμένος, καὶ τοὺς Μακεδόνες τοῦ παιδεύων εἰς τὰ ὑψηλὰ Ἑλληνικὰ παιδεύματα, παρὰ τοὺς ἐταίρους, παρ' αὐτοὺς τοὺς Ἑλυμιώτας καὶ Παίονας καὶ Λυγκηστὰς καὶ Ἀγριαῖνας ἡγεμόνας φιλοξενῶν καὶ ἔχων ἐν ὁμοίᾳ, ἀν μὴ ἐν μείζονι, τιμῇ τὸν γράψαντα τὴν Περσικήν ἐποποιὸν Χαρίλιν, τὸν τραγικὸν ποιητὴν Ἀγάθωνα, τὸν Εὐρυπιδὴν, τὸν Ζεῦξιν¹, ὁ καταστήσας ἀγῶνας Ὀλύμπια ἐν Αἰγαῖς (Ἐδέσση), ὁ ἐν Δίῳ τῆς Πιερίας παρὰ τὸν τάφον τοῦ Ὀρφῆως ἰδρύσας ἱερὰ Διὸς Ὀλυμπίου καὶ Μουσῶν, ὅπου θυσίας ἀγιοτάτας ἐτέλει.

Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ ἄλλος τύμβος ὁ Φίλιππος εἶναι· ψυχὴ του ἡ ὑπέροχος εἰς βουλευμάτων πολιτικῶν πανελληνία, ἡ εἰς τὸ ἀκρότατον πᾶσαν παιδείαν πεπαιδευμένη. Μαθητὴς γενόμενος τοῦ πλατωνικοῦ φιλοσόφου Εὐφραίου τοῦ Ὠρείτου, βασιλεύσας οὐ μόνον τὸν υἱὸν του ἐδίδαξε διὰ Λυσιμάχου τοῦ Ἀκαρνᾶνος καὶ τοῦ μεγίστου πνεύματος τῶν αἰώνων, τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὰν ὡτάτα τῆς φιλοσοφίας μαθήματα, τὰ ἐποπτικά, ἀλλὰ, τοῦ Ἀρχελαοῦ τὸ ἔργον συνεχίζων, διὰ τοὺς Μακεδόνες, τοῦλάχιστον τοὺς ἐταίρους καὶ τοὺς πολυπληθεῖς ἄλλους τῆς στρατιᾶς, ἐκάλεσεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος τὰς Ἑλληνίδας Μούσας. Διότι παρὰ τὴν ζωὴν γνῶμην πολλῶν δυστυχῶς συγχρόνων Ἑλλήνων, ἐχθρῶν ἐξ ἀμαθίας καὶ ἡλιθιότητος τοῦλάχιστον τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ἔκρινεν ὅτι τὸ μέγιστον καὶ θεϊότατον δῶρημα πρὸς τὸν ἄνθρωπον, δι' οὗ ἐν πᾶσι, καὶ ὡς διοικητῆς πολιτείας καὶ ὡς στρατιώτης καὶ ἐν τῇ ζητήσῃ τῆς ἀληθείας καὶ ἐν ταῖς εἰς πορισμὸν τοῦ βίου ταπεινοτέραις τεχνουργίαις δύναται νὰ διαπρέψῃ τις, εἶναι ἡ παιδεία ἡ Ἑλληνική, οἱ μεγαλογνώμονες καὶ θεῖας σοφίας Ἑλληνες ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι. Καὶ ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ αἰωνίου τούτου φωτός αἱ διάνοιαι τῶν ἡρώων τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς, καὶ οὐχὶ βεβαίως μόνος ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του τὴν Ἰλιάδα, ἀλλὰ πᾶς τῆς πυκνῆς πληθῆος τῶν ὑπερεχόντων ἐν τῇ στρατεύματι εἶχε τὸ κείμενον Ὀμήρου τινὸς ἢ Πινδάρου ἢ Θουκυδίδου ἢ Πλάτωνος.

Ἐδιδάχθη λοιπὸν καὶ οὗτος ἐκ τῶν συγγραφέων ὁποίας ἐπλάσε τὰς Ἀθήνας ὁ Ὀλύμπιος Περικλῆς, ὅτι ἡ πειθαρχία καὶ ἡ τάξις ἐκραταίωσε τὴν Σπάρτην, εἶδεν ἐν Θήβαις διατρίβων τὴν περίσεμνον μορφήν τοῦ μεγάλου ἐν πᾶσιν Ἐπαμεινώνδου καὶ γενόμενος ὕστερον βασιλεὺς διὰ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν πατρίδα, διὰ τῆς τάξεως, τῆς πειθαρχίας, τῆς περὶ τὰ ἔργα τοῦ πνεύματος παιδείσεως, διὰ τῆς καὶ νῆς τοῦ στρατεύματος διοργανώσεως καὶ τῆς καινῆς τακτικῆς κατέκτησε τὴν Ἑλληνικὴν γῆν πᾶσαν ἀπὸ τοῦ Σιάρδου καὶ τοῦ Αἴμου μέχρι τῆς Λακωνικῆς καὶ ὠδοποίησε διὰ τὸν Ἀλέξανδρον τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀσίας.

Ὁ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ὑψούμενος τύμβος εἶναι ἡ βασιλῆος κορυφή ἡ ἐν τῇ καθαρῇ καὶ αἰθρίῳ ἀέρι φερομένη, ἐφ' ἧς ὡς λέγει Δίων¹ ὁ Χρυσόστομος, ἐντεθρονισμένη κά-

θηται ἡ μακαρία θεότης ἡ Βασιλεία. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀδαμαντοδέτου θρόνου, ὃν οὐδ' ἡ Αἰωνιότης θέλει καταλύσῃ, ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι καθιδρυμένος. Παρ' αὐτὸν δεξιὰ ἡ Νίκη στεφάνους εἰς τὰς χεῖρας φέρουσα τῆς ἀδελφότητος τῶν λαῶν καὶ τῆς εὐνομίας, ἐτέρωθεν δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἑλληνικὸν λαμπάδα ἀκτίνων ἡλιακῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐναρμονίου λόγου καὶ τῆς τέχνης τῆς Ἑλληνικῆς φέρον μέχρι τῆς Αἰθιοπίας καὶ μέχρι τοῦ Γάγγου. Πρὸ τοῦ θρόνου δ' αὐτοῦ ἴστανται «πολιοὶ καὶ μεγαλόφρονες, σύμβουλοι καὶ πάρεδροι» ἔνθεν μὲν ὁ Ὀμηρος, ἔνθεν δ' ὁ Ἀριστοτέλης. Καὶ εἰς φάλαγγα πυκνὴν παρὰ τὸν θρόνον οἱ ἡμίθει τῆς στρατιᾶς μὲ τὰ φαίδρα τοῦ πολεμιστοῦ πρόσωπα, μὲ τὰ ὑψηλὰ μέτωπα λάμποντα ἐκ σοφίας, περιστοιχίζουσι τὸν θείου γένους ἡγεμόνα αὐτῶν.

Καταβαίνομεν ἐκεῖθεν ὑπὸ τὰ μαρμαίροντα ἐκ τῆς δόξης ἀνάκτορα τῆς Πέλλας. Ἐκεῖ ἐξελίσσεται εἰς παράταξιν ἡ στρατιὰ· ἐδῶ εἰς τὸ ἄκρον δεξιὸν τεταγμένοι εἶναι οἱ ὑπασπισταί, ἡ ἀπροσμάχητος θύελλα, οἱ πορθηταὶ τῆς Τύρου, τῆς Κύρου πόλεως, τῆς ἀκροπόλεως τῶν Μαλλῶν Ἰνδῶν μετ' αὐτοῦ· αἱ ἱλαὶ τῶν ἐταίρων, αἱ τάξεις τῆς φάλαγγος ἐν τῷ μέσῳ μὲ τὴν μακροτάτην λόγχην τὴν σάρισσαν εἰς δάσος βαθὺ καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀριστερόν οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὸ ἀκρότατον μετ' αὐτοῦ οἱ κράτιστοι ἴσως τῶν ἱππέων τοῦ ἀρχαίου κόσμου οἱ Θεσσαλοὶ καὶ ὀπίσω εἰς δευτέραν γραμμὴν οἱ Παίονες καὶ οἱ Ἀγριαῖνες ἀκοντισταί. Πρὸ τῶν ὑπασπιστῶν ὁ Νικάνωρ καὶ πρὸ τῶν ἐταίρων ὁ Φιλώτας, ὁ σιδάρεος, εἶναι, πρὸ τῶν τάξεων τῆς φάλαγγος ὁ Κράτερος καὶ ὁ Κοῖνος ὁ μέλας, τοὺς Θεσσαλοὺς δὲ Φίλιππος ὁ Μενελάου κοσμεῖ. Ἐκεῖ που εἶναι ὁ Ἀντιγένης καὶ ὁ Ταρρίας οἱ μαινόμενοι, ἐκεῖ εἶναι οἱ γενόμενοι ὕστερον βασιλεῖς Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος καὶ Ἀντίπατρος καὶ Λυσίμαχος καὶ περὶ τὸν βασιλέα οἱ σωματοφύλακες αὐτοῦ, ἀδαμαντίνης ἀρετῆς ἡμίθει, ὁ Κλεῖτος, ὁ Λεόννατος, ὁ Ἀριστόνους, ὁ Πευκέστας. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τοῦ Βουκεφάλα μὲ τὴν λεόντιον κόμην του, μὲ τὴν Θησέως τινὸς μορφήν του, μὲ τὰ ῥόδα τῆς παρθενικῆς ἀγνότητος ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτοῦ καὶ ἡ στρατιὰ πᾶσα τὸν προβαίνοντα ἐκ Γιαννιτσῶν Ἑλληνικὸν στρατὸν μὲ ἄνθη τῆς Ἰσοῦ ῥαίνουνσι, τῶν Περσίδων πυλῶν καὶ τῆς Ἀραχωσίας καὶ ψάλλουσι παιᾶνα ἐπινίκιον. «Ἀλαλαί, ἡ παιάν».

(ἀκολουθεῖ).

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Κάθε δένδρον γιὰ ν' ἀνθίσῃ
τὸ ποτίζουν μὲ νερό,
τῆς ἐλευθερίας μονάχα
δὲν ἀνθίζει παρὰ μ' αἷμα.

Γ. Σουρῆς

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Μ. Χ. Σμύρνη ν. Γ. Α. Π. Κυδωνίας Καταρτίζονται οἱ κατάλογοι τῶν ἀποστολῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προηγουμένων. Προκειμένου ὅμως περὶ τοῦ ἀριθμοῦ θὰ ἐξαρτηθῇ αὐτὸς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ τῶν ἐξυρεθησομένων ὕλικῶν μέσων. Γ. Α. Κ. Ἄτ-ρ ο ν Θά σπαλῶσι τὰ τοῦ λήγοντος ἔτους ἀλλὰ μία σειρά μόνον εἰς ἕκαστον τῶν μελλόντων ν' ἀναλάβωσι τὰς διανομὰς ἐν Τουρκίᾳ.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέρογῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατρῶν

Ὁδὸς Νικηφόρου Β Α

Εἰς Ἀθήνας

(1) Ἐδωκεν εἰς αὐτὸν τετρακοσίας μνᾶς (σχεδὸν 350,000 σημερῶν δραχμῶν) διὰ τὰς ζωγραφίας τῶν ἐν Πέλλᾳ ἀνακτόρων (Αἰλ. Ποικ. Γ. ΙΔ'. 17).

(1) Λόγος Α' περὶ βασιλείας κα' κεξ.